

Anja Røkkum, 3MK2, Kristiansund videregående skole.

H Å P I N A T T E N

Det siste han husker er smilet. Rettere sagt er det smilet han husker best. Når alt annet var borte, og mørket krøp inn over sinnet kunne det fortsatt lyse opp, gi ham håp og la et lignende smil leke rundt kanten av munnen hans, om enn bare i et par sekunder før realiteten satte inn og verden ble mørk igjen. Stillheten var verst, en uhyggelig følelse i luften mens alt var stille, den store klokken i hjørnet var ødelagt og nektet å gi lyd fra seg, og fjernsynet viste bare snø. Midt i byen, men stillheten druknet det han egentlig skulle hørt fra utsiden. Han ble sittende og stirre på veggen, huske dagene hvor de kranglet over farge og lekent kastet maling på hverandre da de pusset opp.

Hun hadde vært alt. Vel, det var kanskje en overdrivelse, men han kunne ikke forventes å sette ting i perspektiv, i alle fall ikke rett etter sjokket. Mange ville i senere tid prøve å trøste ham ved å få ham til å fortelle historier, fortelle hvordan de møttes og hva han følte når de fikk deres første barn. Gode minner, obskure bilder i hodet hvor lyset blendet ham fra å se ansiktet hennes skikkelig – følelsen av gress på naken hud når han lente seg opp for å se barna leke ved stranden. Og selvsagt, smilet, det eneste synlige når vinden blåste det røde håret i alle retninger. Stort og bredt, som om alt var helt i orden.

De første nettene hadde han sittet i sengen, av og til lagt seg ned i et forsøk på å sove, av og til plassert seg ved siden mens hodet lente på kanten og tårene trillet. En lett eldre herre som ikke hadde latt en tåre falle siden han gikk på barneskolen, men i flere uker etter hendelsen satt han så stille han kunne og ristet forsiktig, armene plassert rundt knærne som var dratt opp til haken, rød i ansiktet – rød som håret hennes hadde vært – underleppen i et stramt grep mellom tennene mens han lot sorgen overta, barna sovende i etasjen over, ute av stand til å se pappa lide.

Så kom den verste tiden, hvor han ikke ville la seg falle til alkoholen og i stedet tok til å stenge seg inne, holde seg unna venner og arbeid til datteren banket hardt på døren og ba ham dra seg ut på byen før hun ringte psykolog. Han tok rådet hennes, gikk omkring på nattetid og bare lot seg selv puste inn den kalde luften rundt seg i et forsøk på å distrahere seg fra realiteten. Turene ble lengre etter hvert som tiden gikk, over bruene på andre siden av byen.

Han klamret seg til gelenderet en kveld, lot tårene renne mens han kikket over kanten. Vinden blåste sterkt gjennom det korte håret, kald som man kunne forvente så sent på året. Hånden skalv, huden var hvit og knoklene syntes gjennom huden da han lente seg framover. Føttene truet med å gi opp, knærne nær å bukke under i det han tok tak i gelenderet på andre siden. En stemme i hodet skrek ”hopp” mens han kikket ned på vannet, så seg selv hoppe, så seg selv treffe vannoverflaten. Så reaksjonen til barna, til vennene, reaksjonen hennes.

Blikket var tomt da hun forsvant. Det hadde gått fort, bilen traff dem hardt på hennes side og sendte dem av veien. I ettertid var han sint for at han tenkte på sitt eget liv når han grep hånden hennes og holdt seg stille selv om hjertet slo raskere enn det noen gang hadde gjort, ikke en gang med henne. Bilen rullet rundt og traff skogen på motsatt side. De fortalte ham at det var et under han i det hele tatt overlevde, at han skulle føle seg heldig. Han var ikke enig.

Med et trøstesløst skrik hev han seg tilbake på fortauet på motsatt side av gelenderet. Vinden blåste fortsatt, tårene trillet horisontalt bortover kinnene hans i det han la fjeset i hendene og sank sammen ved det ene valget han kunne se, det eneste han kunne gjøre for å fri seg. Navnet hennes slapp ut av ham, og han gav opp.

Det var slik han plutselig befant seg i byen midt på natten. Han snek seg gjennom gatene på jakt etter noe som kunne gjøre ting bedre, hva som helst. Til han fant en løsning i byens mørke gater, hvor trøst kunne betales for.

”Det er ingen helter i virkeligheten. Alle gjør det de må for å overleve.”

Praktisk talt vokst opp på gaten, med en livshistorie bak seg de fleste bare kunne måpe over. Det var ikke den rette henne, men den første gangen hun kom til ham var hun mer en forståelig. Det var uvant, hadde hun sagt, å være hos noen som bare ville snakke hele natten i stedet de tingene hun vanligvis ble hyrt inn for. De satt i et hotellrom, gjemte seg vekk fra den virkelige verden og sippet billig vin fra minikjøleskapet i hjørnet. Ut av respekt for henne var han plassert i en stol i hjørnet, mens hun selv satt på kanten av sengen, vinglasset i hånd mens hun lente seg framover med albue på knærne og dinglet føttene noen få centimeter ovenfor gulvet.

Hun hadde mange drømmer, fikk han vite. Ting hun skulle gjøre så snart hun fikk muligheten – utdanning som hun skulle ta, drømmejobben som bare var noen få år unna. Så skulle hun skaffe seg en skikkelig familie hun også, små barn som kunne trippe over gulvet i det ideelle huset – to etasjer og hvitt, med en stor hage i bakgården. Og da skulle alt være fint.

”Har du det ikke fint nå, da?”

Urolig hadde han tvunget seg selv til å spørre. Med hodet på skakk så hun på ham, et noe trist smil lekte rundt kanten av leppene hennes når hun så hvor bekymret han var. Ung, fortsatt tid til å leve – det hadde vært for ille om hun ikke hadde vært glad. Han ville hun skulle være glad. Til sist trakk hun på skuldrene og gjorde seg ferdig med glasset.

”Folk vil så gjerne være glade,” hadde hun sagt. ”Jeg har møtt og snakket med all slags mulige mennesker. Rike, fattige – alle har sin egen definisjon av hva lykke er. Alle har forskjellige meninger på hvordan man skal oppnå den, og hvordan man kan gjøre seg fornøyd med livet. De fleste ser ut til å tenke at livskvaliteten avhenger av hvor mye man har å bruke på de tingene man vil ha.”

”Materialismen,” sa han hjelpsomt.

Hun nikket. ”Alle vil ha det nyeste og beste først. Det verste er at vi lever i et samfunn fullt av dobbeltmoraler. Til og med de som sier at man blir glad av å akseptere at livet er kort men fullt av muligheter utenfor det man kan kjøpe, vil som oftest kaste et skyldig blick mot den dyre bilen i garasjen de fortsatt går og betaler for.”

Det var mange tanker, og han fikk på følelsen at dette var første gang på lenge hun fikk muligheten til å uttrykke dem. Klokken ble mye, men de la knapt merke til at tiden gikk mens nye glass ble tatt fram, vinsorter utbyttet. Han fortalte henne om Frankrike da hun ble stille, fortalte henne om vinsorter og vinproduksjon. Han og hans kjære hadde vært på vinsmaking rundt om i Europa da ungene ble gamle og flyttet ut. Han hadde et nostalgisk smil om munnen, og så ned i glasset sitt. Det var første gang på flere timer han hadde nevnt henne – og muligens første gang siden hendelsen at han hadde greid å tenke på noe annet.

”Fortell meg om henne.”

Munnen bevegde seg før tankene fikk heftet seg på, alt ble fortalt. Fra første gang han så henne til øyeblikket hvor han stod på kanten av broen, om fortvilelsen. Om desperasjonen, men følelsen som stoppet ham før alt endte.

”Har du noen gang vært så langt nede?” Han så opp på henne. Tårene hadde begynt å trille igjen, men han tok på seg et tappert smil. Hun var vakker, intelligent og morsom. Han håpet hun aldri hadde hatt det slik.

”Jeg lever i et land som dømmer meg for mine valg,” sa hun etter en stund. ”Den hjelpen jeg vil ha kan jeg ikke få, og de valgene jeg har tatt blir automatisk sett ned på. Fordommer holder meg og alle av mitt yrke tilbake,” hun trakk pusten, og møtte øynene hans. ”Men jeg har alltid vært fornøyd med den jeg er, og aldri sett en grunn til noe annet.”

Han nikket, og rommet ble stille, bortsett fra en lav dunkelyd fra lenger nede i gangen. Da han skottet bort til vinduet så han at solen var på vei opp igjen. For første gang på lenge kom trøttheten tilbake. Med røde ringer rundt øynene snudde han seg tilbake mot henne og smilte, som om han endelig visste å ta tiden til bruk om han ville bli bedre. Uten at noen behøvde å si noe reiste de seg begge to. Glassene ble stående på det vesle bordet ved vinduet mens de samlet sammen sakene. Han holdt døren oppe for henne da de gikk ut, prøvde et øyeblikk å late som om det mørkebrune håret var rødt, som om han var ti år yngre og glad. Så tilbake på hotellrommet med et lite sukk, og snudde seg tilbake.

For første gang siden de møttes så hun usikker ut, før hun la en hånd på kinnet hans og kysset ham på pannen. Med et smil tok hun til å gå nedover gangen mot heisen, før hun snudde seg igjen. Han synes hun så trøtt ut, men hun så ikke ut til å bry seg stort da hun vinket.

”Du vet hvor du finner meg.”

Hun smilte bredt, et stort og vidt smil som nådde øynene. Smilet var det han husket best, og når mørket krøp inn på ham neste gang visste han hvor han skulle finne det igjen. Det gav ham håp.